

fortvivlet Middel som at styde Folk, inden de saae, at det var saa galt, at de kunde frygte for selv at blive slaæede ihjæl. Jeg tror, at den ærede Minister er kommen til at se en hel Del forkert ikke blot paa denne, men ogsaa paa mange andre Sager. Jeg saar altid, naar den ærede Minister taler, det Indtryk, som om Ministeren taler til Soldater. Den ærede Minister er ikke rigtig kommen til at sætte sig ind i, at han sidder her som konstitutionel Krigsminister, hele hans Sjæren og Læden og alle hans Udtalelser vidne ikke om, at han har opdaget, at han sidder her som konstitutionel Krigsminister. Hvad man saa kommer til at tale om, finner det Samme igjennem, endog saa overfor Spørgsmaalet om Geværerne. Naar man skal høre saadanne Urimeligheder, at han anser Remingtongeværet, som vi have for Tiden, for et saa daarligt Gevær, at det slet ikke kan bruges i vor Tid, saa forekommer det mig, at Ministeren skylder noget større Grunde for en saadan Udtalelse end dem, vi have faaet ved de Prøver, som vi have været med til at se; thi de Fordele, det ny Gevær skal have, kunne ikke berettige til saa stærke Udtalelser, om end de Fleste af os ville indrømme, at det er det bedste Gevær. Man kan dog heller ikke se bort fra, at naar Fordelen ikke er større, er det en ikke ganske lille Sum, der fordres til denne Forandring. Jeg fremhæver kun dette, fordi Ministeren ogsaa i dette Tilfælde taler til os paa den Maade, synes jeg, som jeg nævnte før. I det Hele taget forundrer det mig med Hensyn til Spørgsmaalet om Gendarmerne, at Ministeren ikke er i Stand til at indse, at Gendarmerne ere og have altid været en Feil, han har jo kunnet faae det at høre her endog af sine egne Venner, ja, man har endog saa hørt saa stærke Udtryk som, at man vilde ønske, at de vare vel ude af Verden, ja endog saa, at de aldrig vare fødte. Saadanne Uttringer vilde ikke fremkomme, naar man ikke havde en Overbevisning om, at det er et Feilgreb, at de ere komne. Jeg kan forsikre den ærede Minister, at det Væreste ved Gendarmerne er ikke Gendarmerne i og for sig, men det, at de gaa som en Trusel mod hele Folket. Det er næsten ikke muligt noget Sted at komme sammen, uden at man skal have disse Gendarmere med, og man veed jo, hvor let det kan ske, at de gribe til det Starpe. Man kan næsten sige, at vi ere nær ved at have, hvad man i Tydskland kalder for den lille Beleiringsstilstand. Det er i Virkeligheden det, der gjør Gendarmerne saa forhadte. Man kalder dem en paatrængende Nødvendighed, men jeg synes, at denne paatrængende Nødvendighed dog kunde trænge

til noget mere Begrundelse. Hvorledes kan det under de Forhold, i hvilke vi leve, være en paatrængende Nødvendighed at faae den Slags Menneker frem? Er der noget Sted, man har forsøgt paa at gjøre Oprør? Man har nok seet, at de Herrer Ministre have frygtet for Oprør; man har hørt Tale om, at Soldaterne vare beordrede til at blive i Kasernerne under Udstedelsen af provisoriske Finanslove osv., men jeg har aldrig set, at Folk have gjort nogetjombelst Forsøg paa Oprør, som berettigede til at bruge Udtrykket, at der var tvingende Nødvendighed for at faae disse Gendarmere.

Dinesen: I Anledning af de Bemærkninger, som fremkom fra den sidste ærede Taler, skal jeg sige, at det er mig, som har sagt, at jeg ønskede, at Gendarmerne snart kom ud af Verden og snarere ønskede, at de aldrig vare komne ind i Verden. Men jeg tilføiede rigtignok, at det var min Opfattelse, at det var de Herrer fra den anden Side, som ved deres Færd havde gjort Gendarmerne nødvendige, og jeg gav de Herrer det Raad at optræde for Fremtiden i politisk Henseende saaledes, at vi kunde slippe af med Gendarmerne. Det Raad gjentager jeg her.

Sansen (Ribe Amts 2den Valgkreds): Den ærede Minister vilde ikke svare mig, idet han sagde, at jeg kæmpede mod Veirmøller. Det, jeg kæmper imod, er Ministeriets provisoriske Foranstaltninger og hele det provisoriske Befæstningsvæsen. Hvis den ærede Minister kalder det Veirmøller, nu ja, saa kæmper jeg imod Veirmøller.

B. Holm: Jeg skal kun sige til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), at han har givet mig saa mange Raad i den Tid, jeg har været i Rigsdagen, at jeg næsten er bleven bange derfor. Naar han siger, at vi skulle optræde saaledes, at vi gjorde Gendarmerne unødvendige, saa er det den Slags Udtalelser, som det er saa nemt at komme med, men som ingen Steder hører hjemme. Det ærede Medlem skulde virkelig ikke bebreide Andre, at de træde skarpt op ved forskjellige Leiligheder. Jeg har staaet overfor det ærede Medlem adskillige Gange; Vorherre skal vide, han har ikke sparet os, men der er den Forskjel, at det ærede Medlem er saa heldig at have Magthaverne paa sin Side, medens vi have alle Magthaverne imod os.

Taug: Den høitærede Krigsminister veed, hvad ogsaa Thinget her veed, at de